

Corrie ten Boom, Călătore pentru Domnul, Brașov, Editura Casa Literaturii Creștine, 2016

RECENZIE CARTE

Într-un număr trecut al revistei am prezentat cartea *Refugiul*, de Corrie ten Boom, în care autoarea povestește despre copilăria, adolescența, și tinerețea ei și despre perioada grea în care a fost închisă într-un lagăr de concentrare german pentru că ea și familia ei au ascuns evrei în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Cartea *Călătore pentru Domnul* este oarecum o continuare a experiențelor descrise în *Refugiul*, în ea fiind povestite călătoriile pe care Corrie ten Boom le-a făcut după ce a fost eliberată din lagăr.

Corrie ten Boom a știut că tot ceea ce s-a întâmplat în lagărul de concentrare, tot ce a văzut, tot ce a auzit și mai ales tot ceea a experimentat în relația ei cu Domnul nu trebuie să fie uitat, așa că autoarea a răspuns chemării lui Dumnezeu de a merge și de a spune și altora despre dragostea Lui. „După terminarea celui de-al Doilea Război Mondial, am călătorit în jurul lumii de două ori, vorbind în peste 60 de țări de pe toate continentele. M-am bucurat de ospitalitate într-un număr mare de case; uneori am dormit în paturi confortabile, alteori am dormit în India pe rogojine puse direct pe dușumeaua murdară”. Pentru cei mai mulți dintre noi, mai ales pentru cei mai tineri, călătoriile în lumea întreagă sunt destul de obișnuite, dar trebuie să menționăm că autoarea avea 53 de ani când a fost eliberată din lagăr și a călătorit în ritmul descris mai sus până la peste 80 de ani.

Deși familia ei a avut foarte mult de suferit de pe urma nemților, Corrie ten Boom a înțeles că trebuie să învețe să-i ierte, să-i iubească și să le fie de folos. La finalul unei prelegeri, a venit la ea o persoană care i-a spus că a fost gardian la Ravensbruck, acolo unde Corrie și sora ei, Betsie, fuseseră închise. Inițial, gardianul nu a recunoscut-o pe Corrie, dar a venit la ea să-și ceară iertare. „N-a stat acolo decât câteva secunde, însă mie mi s-au părut ore, căci mă luptam cu cel mai dificil lucru pe care a trebuit să-l fac vreodată.” A putut Corrie să-i ierte pe cel care le-a chinuit pe ea și pe sora ei? Cum va decurge viața ei după acest moment?

În călătoriile ei, Corrie a învățat să nu-și mai facă planuri sau să își frământă mintea cu ce urma să facă în locurile în care va merge. De multe ori simțea doar

că trebuie să meargă într-un anumit loc, dar nu știa pe cine să contacteze și nu era nimeni care să o aștepte. Au fost momente când s-a gândit că nu a înțeles bine planul lui Dumnezeu, momente în care s-a îndoit că e chemată să slujească în acest mod, dar de fiecare dată Dumnezeu și-a arătat credințioșia și i-a dat putere să meargă mai departe.

Într-o zi, pe când se afla la vamă, bagajul i-a fost controlat în amănunt, ceea ce a produs frustrare în Corrie: „mi-a apăsat pasta de dinți să vadă dacă nu conține diamante. Mi-a verificat pantofii să nu aibă tocuri false care ar putea ascunde droguri. Mi-a pipăit tivul rochiilor să vadă dacă nu sunt cusute perle acolo”. După acest control, călătorearea noastră și-a dat seama că pierduse legătura cu următorul avion și a fost nevoită să doarmă în aeroport; apoi, avionul cu care călătorearea a trecut printr-o furtună, iar în noaptea următoare a avut loc un cutremur (cutremurele îi aminteau de bombele căzute în timpul războiului). Și, ca și cum toate acestea n-ar fi fost de-ajuns, gazdele ei i-au oferit o cameră fără masă de scris. Acest lucru nu ar fi deranjat-o în mod normal, dar aceasta a fost picătura care a umplut paharul nefericirii lui Corrie, care a început să se autocompătimească și să își dorească să renunțe la acest stil de viață. Chiar în acele momente a scris o scrisoare pe care a expediat-o în Olanda și a cerut să aibă o cameră doar pentru ea pe care să o numească „acasă”. Obsesia de atâtea călătorii și de atâtea inconveniențe. Această stare de frustrare și nemulțumire a durat până și-a luat din nou Biblia, a citit din ea și și-a dat seama că ea nu are niciun drept să-I dea instrucțiuni lui Dumnezeu și că treaba ei este să meargă în continuare acolo unde e nevoie de ea. A scris o nouă scrisoare prietenului ei din Olanda: „uită de ultima scrisoare. Nu vin acasă. Refuz să-mi petrec restul vieții pe o pășune verde, când sunt atâtea câmpuri de secerat”. Aceasta era Corrie: plină de dorința de a face voia lui Dumnezeu, plină de energie și de dragoste pentru oameni, dar și cu slăbiciuni și imperfecțiuni.

De multe ori, ne uităm la marii oameni ai lui Dumnezeu și ne imaginăm că ei nu se confruntă cu sentimente de nemulțumire sau cu emoții negative, că ei nu

sunt ispititi să-și dorească ceea ce nu au, că trăirile noastre zilnice și de multe ori atât de firești nu le creează și lor probleme. Deși toate aceste momente mai puțin spirituale relatate de Corrie o pot pune într-o lumină negativă, personal m-am simțit încurajată și m-am regăsit în multe dintre situațiile povestite de ea. Ceea ce putem învăța de la Corrie este ca, atunci când ne dăm seama că reacțiile sau atitudinile noastre nu sunt cele mai potrivite, să alergăm repede la Biblie și să căutăm ajutorul lui Dumnezeu, și să nu ne lăsăm pradă autocompătimității, căci „autocompătimitatea este un păcat dezgustător, iar diavolul se folosește de el.”

În anul 1977, Corrie închiriaza o casă în California, unde își petrece ultimii 5 ani din viață suferind mai multe accidente vasculare, care i-au afectat vorbirea și mobilitatea, iar în anul 1983 a plecat acasă la Domnul pe care L-a iubit și pe care L-a slujit cu credințioșie întreaga viață.

ANDREEA ȘTEFĂNICĂ